

sonetele primăverii tale

Nicu Hăloiu

sonetele primăverii tale

1

afară-i primăvară, se-ntind spre boltă flori,
livezile se-nfoaie de flori și de culoare,
ici colo străbătuți de mici ochiuri de soare,
de nicăieri pe boltă se-adună-n taină nori.

de pe dealuri valuri verzi se coboră-n vale,
prin frunzișul proaspăt se văd cuiburi de ciori,
pe-alocuri se văd turme vegheate de păstori,
zăpada se mai vede doar sus, pe culmea mare.

acesta e tabloul văzut în primăvara
pe care am dorit-o de-atât de multă vreme,
sătul de lungă iarnă să tot îi port povara,

de-n ochii-ți ca smaraldul răsare lăcrămioara,
eu sunt aici cu tine, de-cum nu te vei teme,
că tu-mi ești primăvara și îți închin poeme!

2

Când râzi iubito, mă umpli de lumină,
privirea-mi râde, sufletul îmi râde,
un râs de înger parcă, inima-mi aude
și-o întrupare-mi pari atunci, divină!

Iubito, râsul tău în mine l-aș ascunde,
să prindă-n mine, acolo, rădăcină,
privirea-ți verde, caldă, cristalină
s-o pot simți mereu, cum mă pătrunde!

Și-atunci făptura ta, atât de delicată,
să-mi amintească mie mai mereu,
că te-ai născut și mie mi-ai fost dată,

Să-mi bucuri viața, dulce, minunată,
să fii cu bucurie învățătorul meu
să-mi fii dulce minune, de însuși Dumnezeu!

3

Când glasu-ți dulce mă alintă blând,
mai catifelat decât a florilor petale,

ușor, pe undeva prin zonele astrale,
mă simt de parcă m-aș trezi zburând!

Precum sărută roua petalele de floare,
cu stropii ei curați, peste livezi picând,
când de dulceața ta , rămas-am însetând
aș vrea și eu iubito, parfumul gurii tale!

Și dacă mă privești , cu ochii blânzi și verzi,
eu văd adânc în tine seninul plin de soare,
precum lumina primăverii din fiecare floare

Ce soarbe stropi din roua picată prin livezi,
ți-aș sorbi eu stropul de lacrimă ce doare,
rămas de când în viață, nu mai voiai să crezi!